

lidt Skaden, kan vide, hvad han kan vente sig ved at gaa til Domstolene for at søge Opreisning. Det er jo meget muligt, at man kan finde Rede i Lovgivningens almindelige Grundsatninger ogsaa om et Spørgsmaal som det, der her foreligger, Spørgsmaalet om Erstatning, men det er da ogsaa givet, at det just ikke er let for de ikke Sagkyndige at finde Rede i, hvad Lovgivningens almindelige Grundsatninger kan give, og jeg tilstaa, at det er mig i Die-bliffet ikke klart, hvilken Forskjel det vil gjøre, om den høitærede Justitsministers Underændringsforslag vedtages, eller om Udvalgets Ændringsforslag vedtages uforandret, men jeg tror, at det er noget simplere og klarere, hvad der vil ske, hvis man bliver staaende ved Udvalgets Forslag. Jeg skal ikke tvivle paa, at man kan finde Rede i, hvad Lovgivningens almindelige Grundsatninger er med Hensyn paa Stadeserstatning, men jeg tilsader mig at tro, at der foreligger en Kjendsgjerning, kun faa Dage gammel, som er vel egnet til at bibringe Følt den Mening, at Stadeserstatning dog er Noget, som der kan være meget delte Meninger om, Noget, som kan opfattes paa høist forskjellig Maade. Det vil jo være i ærede Medlemmers Erindring, at der for faa Dage siden blev affagt en Høiesteretsdom angaaende Spørgsmaalet om Erstatning af to Revisorer til en Brandkasse. Disse to Revisorer bleve ved Underretten dømt til en Stadeserstatning af 90,000 Kr. med et rundt Tal, ved Overretten bleve de dømt til en Stadeserstatning af 50,000 Kr., og Høiesteret frifandt dem. Det forekommer mig, at dette kan minde En om, at Lovgivningens almindelige Grundsatninger kunne opfattes forskjellig, og at man derfor, hvis man vil give Vedkommende Anvisning paa, hvorledes han skal gaa frem, naar han har lidt Skade i det heromhandlede Tilfælde, da gjør bedst i at blive staaende ved den Regel, som er givet i Plakaten af 1815, kun med den Udvidelse, at den ikke blot gjælder, naar der er Hundesbige, men at den skal gjælde i Almindelighed her i Kjøbenhavn.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal først bemærke, at den Uvished, som den ærede Taler nu sidst omtalte, og paa hvilken han anførte et Exempel, jo aldeles ikke kan afhjælpes ved den foreslaaede Redaktion af Loven, thi det Spørgsmaal, som blandt Andet var Hovedsagen i den omtalte Sag, det Spørgsmaal nemlig, om der var nogen Kausalitetsforbindelse tilstede mellem det lidte Tab og de paagjældende Personers Handlinger, er jo et Spørgsmaal, som vil opstaa, hvordan man end redigerer en Lovbestem-

melse. Thi ogsaa dersom Lovbestemmelsen bliver redigeret saaledes, som Udvalget foreslaar, vil det Spørgsmaal kunne opstaa, om den Skade, en Mand har lidt i det givne Tilfælde, virkelig kan sættes i Forbindelse med Hundebidde. I Særdeleshed naar der er Tale om indirekte Tab — om direkte Tab vil der naturligvis i saadanne Tilfælde mindre være. Tvivl —, som Vedkommende paastaar at have lidt ved den Forhindring i sine Forretningers Udførelse, der kan være paaført ham ved nogle Dages Engeleie i saadanne Tilfælde osv., bliver der Rum for affurat den samme Meningsforskjæl som i den omtalte Sag. Det er af den Slags Ting, som ingen Lovbestemmelse i Verden kan udrydde. Ingen Lovbestemmelse i Verden kan give tilstrækkelig bestemte, almindelige Regler om, hvornaar der er Kausalitetsforbindelse tilstede mellem den foregivne Marsjag og den foregivne Virkning. En saadan Tydelighed i Lovgivningen, hvorved man skulde kunne undgaa alle tvivlsomme Spørgsmaal i Stadeserstatningsmaterien, er en fuldstændig Umulighed, men det, som er den egentlige praktiske Forskjæl mellem den Formulering, jeg foreslaar, og den, Udvalget foreslaar, er den, at Erstatning for Lyde og Banstr og deslige efter mit Forslag ikke ubetinget skal ramme den, hvis Hund har bidt Noget, men at det nærmere maa komme an paa Omstændighederne og navnlig paa den større eller mindre Tilregnelighed, idet jeg nemlig gaar ud fra, at Erstatning for Lyde og Banstr efter de almindelige Regler ikke vil kunne paalægges en Mand, uden at han gjør sig skuldig i Uagtksomhed, og ikke uden videre, fordi hans Hund bider Noget. Plakaten af 1815 har jo et ganske særegent Tilfælde for Die — og den vil blive staaende forsaavidt —, nemlig det Tilfælde, at der er en Vandstrækeepidemi tilstede, og at der under saadanne Omstændigheder kan gives meget skarpe Regler med Hensyn til Hundeholdet og Ansvaret for en Hund, end der ellers bør gjælde, finder jeg naturligt. Dertil kommer ogsaa, at naar man vil se denne Bestemmelse i Plakaten af 1815 i dens rette Lys, maa man erindre, at den jo forudsætter, at der under saadanne Omstændigheder er udstedt den Befaling, at Hundene altid skulle holdes bundne og slet ikke maa gaa løse omkring, og deraf følger altsaa, at naar saa en Hund alligevel kommer til at bide, vil det i Reglen være en Følge af, at dette Forbud ikke er efterfulgt af den Paagjældende, saaledes at den Paagjældende altsaa i og for sig har gjort sig skyldig i en Uagtksomhed eller en Ulovlighed derved, at han har ladet Hunden